

Nr 93.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pension åt förre arbetaren vid statens järnvägsbyggnader O. Andersson; given Stockholms slott den 14 februari 1936.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 14 februari 1936.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför:

Jag anhåller att få underställa Kungl. Maj:ts prövning fråga om beredande åt förre arbetaren vid statens järnvägsbyggnader Oskar Andersson av pension jämlikt bestämmelserna i kungörelsen den 8 november 1918 (nr 859) angående pensionering av förmän och arbetare vid statens järnvägsbyggnader samt statens vattenfallsverks bygnadsavdelning.

För rätt till pension enligt denna kungörelse, vilken enligt övergångsbestämmelserna till kungörelsen den 7 december 1934 (nr 585) med föreskrifter angående pensionering av viss arbetarpersonal i statens tjänst fortfarande äger tillämpning beträffande anställningshavare, som före utgången av år 1934 avgått från sin senaste anställning i statens tjänst, erfordras — för-

utom att hava varit anställd vid statens järnvägsbyggnader, statens vattenfallsverks byggnadsavdelning eller liknande statens arbetsföretag under minst 25 år — att hava uppnått en levnadsålder av 55 år. Pensionen bestämmes efter antalet levnads- och tjänstår samt utgör vid 55 levnadsår och 25 tjänstår 450 kronor för år. Härå utgå pensionstillägg enligt kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 360) och pensionsförhöjning enligt kungörelsen den 18 juni 1925 (nr 280) med sådana belopp, att sammanlagda pensionsförmånen, bortsett från dyrtidstillägg, utgör 852 kronor för år. Pensionen utbetalas från ett för ändamålet å riksstatens elfte huvudtitel uppfört anslag.

Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Andersson är född den 18 oktober 1879 och således 56 år gammal;

att han den 9 december 1930, alltså före uppnåendet av 55 års ålder, på grund av sjukdom lämnat sin anställning vid statens järnvägsbyggnader;

att han vid avgången ur tjänst enligt järnvägsstyrelsens beräkning innehaft sådan anställning, som avses i förut omförmälda kungörelse den 8 november 1918, under en tid av mellan 25 och 25 $\frac{1}{2}$ år;

att järnvägsstyrelsen, ehuru Andersson alltså i fråga om anställningstidens längd uppfyllt villkoren för erhållande av pension enligt kungörelsen, genom beslut den 13 mars 1931 funnit sig — med hänsyn till att han vid avgången ur tjänst ej uppnått 55 års ålder — förhindrad bifalla en av Andersson gjord ansökning om pension;

samt att Andersson under vart och ett av åren 1931—1935 av järnvägsstyrelsen tillerkänts gratifikation till belopp av 500 kronor.

Hos Kungl. Maj:t har Andersson anhållit att komma i åtnjutande av pension.

Järnvägsstyrelsen har i avgivet utlåtande tillstyrkt, att Andersson, enär han nödgats lämna sin anställning vid statens järnvägsbyggnader på grund av sjukdom, måtte — i enlighet med vad som medgivits i en del tidigare fall — få åtnjuta pension enligt de i förenämnda kungörelse den 8 november 1918 angivna grunderna, utan hinder av att han vid avgången icke uppnått i kungörelsen såsom villkor för pension stadgad levnadsålder av 55 år.

Statskontoret har icke haft något att erinra mot vad järnvägsstyrelsen föreslagit.

Med hänsyn till föreliggande omständigheter anser jag skäligt, att Andersson, utan hinder av att han vid avgången från sin anställning vid statens järnvägsbyggnader icke uppnått 55 års ålder, kommer i åtnjutande av den pension enligt förenämnda kungörelse den 8 november 1918 (nr 859), vartill han, på sätt av det föregående framgår, eljest skulle hava varit berättigad. Såsom järnvägsstyrelsen framhållit, har riksdagen tidigare bifallit framställningar av enahanda innebörd.

Pensionen synes, i enlighet med vad järnvägsstyrelsen föreslagit, böra tillkomma Andersson från den dag, då han uppnått 55 års ålder. Härvid torde såsom villkor böra föreskrivas, att Andersson skall hava att återbetala vad av uppburna gratifikationer belöper på tiden efter nämnda dag.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels förklara, att förre arbetaren vid statens järnvägsbyggnader Oskar Andersson må, utan hinder därav att han vid avgången från sin anställning icke uppnått 55 levnadsår, från dagen för uppnåendet av sistnämnda ålder åtnjuta en årlig pension av 450 kronor, att utgå i enlighet med bestämmelserna i kungörelsen den 8 november 1918 (nr 859) angående pensionering av förmän och arbetare vid statens järnvägsbyggnader samt statens vattenfallsverks byggnadsavdelning, dock med skyldighet för Andersson att återbetala vad av uppburna gratifikationer belöper på tiden efter uppnådd ålder av 55 år,

dels ock medgiva, att den Andersson sålunda tillkommande pensionen skall i avseende å tilläggsförmåner så anses, som hade den i vanlig ordning beviljats av järnvägsstyrelsen enligt föreskrifterna i förenämnda kungörelse.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Allan Broomé.
